

Az új De Gaulle

2015 augusztus 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az idei tusnádfürdői beszéd margójára. - Tavaly, ha eltorzítva is, de nemzetközi karriert befutott gondolatok után az idei tusnádfürdői beszédet hatalmas várakozás előzte meg.

Az intenzív hírfogyasztónak az lehetett az érzése, hogy a hivatásos Orbán-ellenesek és a hazai jobboldal mintha

közös játékot játszott volna.

Az előbbiek már előre felháborodtak, az utóbbiak az utolsó pillanatig „nagy bejelentést” sejtettek a beszéddel kapcsolatban. Mindez kommunikációs szempontból előnyös, reflektorfénybe állította a magyar miniszterelnök mondatait, amelynél többet mondanivalóval rendelkező politikus nem kívánhat. A beszéd azonban nem váltotta be a m?balhéra éhesekek reményeit, ezért inkább mégsem foglalkoztak vele.

A botrány elmaradása persze nem azt jelenti, hogy a beszédnek ne lett volna nagyon fontos üzenete. Első hallásra, a várakozásoknak megfelelően, a bevándorlásról szólt, európai dimenzióban. Ez ijeszthette meg a balliberális kommentátorokat, hiszen a témával mostanság nem tudnak mit kezdeni. Pár hónapja még az illegális bevándorlási hullám létét is tagadták, receptjük, a multikulturális társadalom víziója pedig ma már az értelmiség körében is egyre kevésbé piacképes. A beszéd azonban – második hallásra – ennél többet is szólt. Valójában adalék volt az Európai Unió jövőjéről küszöbönálló vitához.

Európa válsága

A görög válság kétséges eredményű kezelése, az újkori népvándorlásra adott felszínes válaszok, az uniós szerződés újragondolásával váratlanul egyértelmű választási győzelmet arató brit miniszterelnök vagy a magyarok által évek óta megtapasztalt európai kettős mérce mind-mind az Európai Unió működési rendellenességeire irányította a figyelmet az elmúlt hónapokban. Igen valószínű, hogy a brit népszavazás terhe és az euró védelmének örve alatt szisszel megkezdődik az intézményrendszerrel szülő sokadik vita Európában. Csak Merkel napolhatja el a vitát, hiszen az immár tíz éve kormányzó kancellár ismeri a reformviták veszélyeit. Volt az, aki hihetetlen erőfeszítés árán összetákolta a lisszaboni szerződést, hogy kiszabadítsa az uniós alkotmányozási kudarc utáni válságából Európát. Tudja, hogy egy ilyen tárgyalássorozat Pandóra szelencéjének kinyitásához hasonló kockázat.

Azonban az európai baloldal – amely az Európai Parlament felemás választási rendszere miatt az unió f?árama – elszánnak t?nik. Minden intézményi vitában a nemzetállamok további gyengítésének lehetőségét látják, amelynek a nemzetközi baloldalon hosszú hagyománya van. Erről szól például Gyurcsány Ferenc álma az Európai Egyesült Államokról, amelyet az európai baloldaltól importált. A nagy szavak helyett konkrét javaslatokkal, de szintén a nemzetállamok gyengítését t?zte zászlajára a német és a francia baloldal reménysége, Sigmar Gabriel és Emmanuel Macron. A két gazdasági miniszter június elején nagy visszhangot kiváltó újságikkben vázolta elképzeléseit: többsebességes Európát, önálló europarlamentet és euróbiztost, valamint saját adó- és költségvetési politikájukat szorgalmazták. Az első hallásra logikus javaslatok mélyén valójában az említett nemzetállam-ellenesség lapul, adó- és költségvetési szuverenitás nélkül ugyanis inkább tartományokról vagy régiókról, mint államokról beszélhetünk. 2012-ben már tettek erre kísérletet az unió vezetői, az „Euró plusz paktum” név alatt, de a brit és a magyar távolmaradás miatt az ötlet akkor hamvába holt.

Az európai baloldal államegyesítő európai víziója egyelőre igazi ellenvélemény vagy alternatív terv híján van a kontinensen. Angela Merkel és Németország elsősorban az unió és az euróövezet egyben tartásában érdekelt,

bármilyen áron. Ha kell, hajlandók ezért az integráció mélyítésére vagy lazítására is. Egyedül David Cameron brit miniszterelnök beszél immár évek óta az európai integráció újratervezéséről, és a legkésőbb 2017-ben esedékes uniós népszavazással kényszerhelyzet elé is állította az európai vezetőit. A majdani referendumot ugyanis egy újratárgyalási csatlakozási szerződés szerelné tartani, így az intézményi reformok elkerülhetetlenek, ha a többiek szerelné bent tartani a szigetországot. Ugyanakkor a brit álláspont megkérdőjelezhetetlenül az integráció lazítása, azaz szintén egy többsebességű Európa létrehozása. Cameron nem első sorban az EU-t szerelné megreformálni, hanem hazáját egy lépéssel távolabb helyezni a brüsszeli befolyástól. A brit álláspont tehát nem tekinthető az európai baloldallal szemben állított valódi európai alternatívának.

Magyar válasz

Ezek után érdemes visszanyarodni a magyar kormányfő idejének beszédére, amelyet talán nem túlzás egy ilyen jobboldali alternatíva megalapozásának, az európai baloldal terveit kétkedve nézők szellemi mozgósításának tekinteni. Noha a tavalyi beszédében a brazil cselekkkel való óvatosság szükségességét szerte le Orbán, a szövegben mégis találhatunk egy-két furfangos mozzanatot. Mindenekelőtt egyértelművé tette, hogy az uniót „nagyszerű sikernek” s történelmi távlatban nagyon eredményesnek tartja, sőt azt is hangsúlyozta, hogy nem integrációellenes, hiszen „mi, magyarok egy országban vagyunk érdekeltek”. Egy ilyen kiindulóponttal észrevételei, kritikája és víziója már csak tudatos félremagyarázással tüntethető fel „Európa-ellenesnek”. Ezt támasztotta alá Orbán közvetlenül Cameron és Sarkozy idézésével is, jelezve, hogy vannak szövetségesei, nincs egyedül a kontinensen. Az elmúlt években vele szemben indított támadások, elszigetelési kísérletek és az európai elkötelezettségének megkérdőjelezése a Brüsszel-kritika miatt, így rosszindulatú ármánykodásnak tűnnek.

A beszéd következő részében az unió jelenlegi válságát taglalja Orbán. Szerinte az eddigi sikerekért felelős pragmatizmust ideológiai merevség váltotta fel. Utóbbi pedig nem képes az új helyzetekre reagálni, ahogy azt a görög válság is megmutatta. Tegyük hozzá, mindez nem meglepő, hiszen a baloldaliság mindig is hajlott az ideológiai gondolkodásra. A közép-európaiak keserűen tapasztalták meg a szovjet rendszerben, mi az ideológiai merevség következménye. Ezalatt Nyugat-Európa egy pragmatikus, egyedülálló és sikeres szervezeti egységet hozott létre. Most mintha fordítva lenne, s a közép-európaiak követelik a pragmatizmust, míg a nyugati országok első sorban az európai baloldal ragaszkodik saját dogmáihoz. Az unió válságának leírását Orbán azonban nem egyszerűen intézményi kérdésként kezeli, hanem a bevándorlás kezelése kapcsán kulturális dimenzióba helyezi, s feladatul szabja az „európai polgári életforma” és az „európai nemzetek” megőrzését.

A vázolt Európa-politika lényege tehát az „országos unió” és a „nemzeti szuverenitás védelmének” kibékítése. Az országos unióknak meg kell tudniá védeni érdekeiket, akár a szövetségű USA lehallgatásával szemben, akár az új népvándorlás kapcsán. De mindez nem eredményezheti a nemzetállamok rovására létrehozott európai szuverén államot. Sokan meglepődtek, hogy a magyar miniszterelnök „csak” a baloldallal foglalkozott beszédében, valójában Európa-politikája a Jobbikról is szólt, amely az európai baloldallal nemzetállam-ellenes uniópártiságával szemben a másik végletet, az unió gyengítését képviseli a nemzetállamok erősítésével (az most messzire vezetne, hogy ez épp Oroszország érdeke is). Orbán Európa-politikája tehát centrista nézetrendszer.

De Gaulle a példakép

A tavalyi beszédet jogos kritika érte, hogy az illiberális jelző félreérthető, mert annak van egy, a kormányfő által szándékolttól eltérő nemzetközi jelentése. Orbán ezúttal a globális érdeklődőket és magyarázókat ismét egy közérthető jelzővel lepte meg, amely azonban közel sem kapott akkora figyelmet. Európa-politikája önképe szerint „mi, magyarok a földrész gaulle-istái” vagyunk. Ezzel a példaképpel sokkal érthetőbb a centrális politikai pozíció, a „nemzetek Európája” víziója, de levezethető a francia mintából az országos kormányzás igénye, az oroszokkal való pragmatikus együttműködés keresése, a szövetségű Egyesült Államok esetleges kritikája, ha sérti Európa érdekeit, vagy akár még az olcsó energiát biztosító atomerőművek építése is. Persze ha Orbán a 21. századi, új De Gaulle, a nemzetek közötti kibékülést is szolgálnia kell, ahogy a névadó létrehozta a német–francia barátságot. A szlovákokkal ritka jó a viszony, a szerbekkel is történelmi léptékű kibékülés zajlott az elmúlt években, s mára rájöttek, hogy a schengeni határra állított kerítés a hozzájuk érkező bevándorlókat is megfékezheti. Beszéde után Orbán azt is jelezte, hogy készen áll a román–magyar viszony javítására is, a 2012-ben elhagyott fonal újrafelvételére. Konrad Adenauer nélkül azonban De Gaulle is magányos háts maradt volna.

A szerző politológus, a Nézőpont Intézet vezérigazgatója

Mráz Ákos Sámuel

www.napigazdasag.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
